

ՏԱՄՆ ԵՒ ՎԵՑԵՐՈՐԴ ՏԱՐԻ

Տարեկան գիմը 10 ըուբլ, կէս տարվանը 6 ըուբլ:
Առանձին համարները 7 կօպէկով:

Թիֆլիսում գրվում են միմիայն խմբագրատառնեց:
Մեր հասցեն. Տիֆլիս. Պեդակցիա «Մշակ».

Մեր հասցեն. Թիֆլիսъ. Редакция «Mschak».
Կամ Tiflis. Rédaction «Mschak».

Խմբագրութիւնը բաց է առաւելութեան 10—2 ժամ
(Բացի կիրակի և տօն օրերից):

Յայտարարութիւնը ընդունվում է ամեն լեզուով:

Յայտարարութիւնների համար վճարում հն
իւրաքանչյուր բառին 2 կոպէկ:

Ապրիլի 28-ին ՄՕԿՎԱՅՈՒՄ վախճանվեցաւ ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ ՍՏԵՓԱՆՆՈՍԵՆ
ՅՈՎՆԱՆՆԱՆ: Երկբշտի, մայիսի 3-ին, Թիֆլիսի Վանքի մայրեկեղեցում, 11
Ժամին կը լինի ո. պատրարք և պատրարքից յետոյ հոգեհանգիստ, որի մասին
Նատալիա Յովհաննիսեան ՇԱՀՊԱՐՈՆՆԵԱՆՑ, Յովհէփ և Ալեքսանդր ՅՈՎՆԱՆՆԵԱՆ-
ՆԵՐ խորին ցաւով յայտնում են ազգականներին և ծանօթներին:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ
ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Բաֆֆիի մահվան տպա-
սրութեան տակ. Բաֆֆիի դագաղի վրա դրած
պսակները. Նամակ Երեանից. Ներքին լուրեր.—
ԱՐՏՍ.ՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Բօլդարխայի յարաբե-
րութիւնը զէպի Ռուսաստանը. Տեղեկութիւններ
թիւքաց Հայաստանից. Արտաքին լուրեր.—ՀԵ-
ՌԱ.ԳԻՒՐՆԵՐ.—ԲՈՐՍԱ.—ՅԱ.ՅԵՍԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.—
ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ. Առաջարկութիւն և առարկու-
թիւններ.

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ՐԱՋՖԻՒ ՄԱՀՎԱՆ ՏՊԱԿՈՐՈՒԹԵԱՆ ՏԱԿ

Ապրիլի 29-ին՝ Բաֆֆիի թաղման առիթով ար-
տայայտված ընդհանուր համակրութիւնը, ստի-
պում է մեզ նոյն խակ այժմ, երբ հանգուցեալի
գերեզմանի վրա դրված բազմաթիւ պսակները
գեռ չեն թառամած, մի քանի խօսք ասելու այդ
նշանաւոր գրովի գործունէութեան մասին ընդ-
հանրապէս:

Բագֆիի մահը մեր առաջ բաց է անում վեր-
ջին երեսուն տարվայ պատմութիւնը, որը կազ-
մում է հայոց կեանքի մէջ մի նշանաւոր լրջան,
և որի զլիխն կանդնած են Նալբանդեան և Նա-
զարեան իրանց որոշ ուղղութեամբ: Այդ լրջանը
ճշմարիտ որ փառաւոր լրջան է, քանի որ այդ
միջոցում հանդէս են եկել մէկը միւսի ետևից հա-
սարակական շատ տեսակ հարցեր: Այդ հարցերից
մի քանիսը արդէն լուծում են ստացել մեր կեան-

քի համար, իսկ դրանից շատերն էլ դեռ շարունակում են հայոց հասարակական կեանքի գոգեան հանգոյցը կազմել։ Այդ բոլոր հարցերի հետեւ կերպով կազմած է Բաֆֆիի գրիչը։
Անուսում, համարեա որ և է կրթութիւնը գորկ, Պարսկաստանի խեղդող մժնողորդու սնված երթասարդը իր բնածին ընդունակութիւնների և տաղանքի ոյժով հանդէս եկաւ գոծելու մի այնպիսի ժամանակ, երբ սկսնէլ է արծարծվել շատ հասարական հարցեր։ Գրական հասարակական գործունէութեան ասպարիգութիւնների երկար չը տատանվեց, և նա իսկում իմացաւ մի յայտնի շկօլայի և ուղղութեան հետ կանգնեց մի որոշ ճամսագրինի վրա, պարզեց ուղղութիւնը և քարձրացրեց այդ ուղղութեան դրօշակը անվեհներ կերպով թէ բնչ է գրած ագրօշակի վրա, — այդ լաւ յայտնի է հասարակութեանը։
Մի կողմից արծարծելով այն հիմնական մտքը, որոնք բղխում էին ուղղակի հայոց կեսքից, նա միւս կողմից անալայման առաջադիմութեան հետեւելով, զառնալով ազատամիտ շկօլամոլեւանդ ներկայացուցիչ, մի խիստ կռիւ սկս հասարակական, ընկերական և ընտանիեկան կեսքի վատ, մաշված և հնացած կազմակերպութեան դէմ։ Եւ Բաֆֆիի մեծ ոյժը, անկասկած, պար նակվում է այն լայն մտքերի քարոզելու մէջ, ըստնք ճշմարտութիւն են համարվում ամբող մարդկութեան համար, որոնք համարվում են ժամանակակից, նոր և թարմ իդէաներ գիտութեան մէջ։
Քարոզելով թէ իր վէպերի և թէ իր պուրվից

տական բազմաթիւ գրուածների մէջ իր շկոլայի
դաւանած սկզբունքները Բաֆֆի ցոյց տուեց մի
անսովոր համարձակութիւն, մի անսովոր անվե
հերութիւն, յետ չը Քաշվելով իր հակառակորդ
ների դիմադրութիւններից, և կատաղի կուի մը
զելով հակառակ բանակի ամեն տեսակ ներկայա
ցուցիչների դէմ:

Գրմանով թէ զառապեց գործում է և կան վէպեր, Բաֆիի շարժեց մեր ժողովրդ կեանքի մէջ լուծում սպասող ամեն տեսակ հարցեր, վառելով ժողովրդի սէրը և զգացմունքներ դէպի այդ հարցերի կարևորութիւնը: Խր գրչի արտադրութիւնների զվարար մասը տաղանդաւոր վիպագործը նուիրեց թիւրքահայերի խնդրին, ըստ եղանակով Հայծեր, Լօնիթ և Զալալ-Եղին: Բայց գրա հետ միասին նա չը մոռացաւ հրապարակ հանել մեր ժողովրդի կեանքի այս և այդ կողմերը, արծարծելով ժամանակակից շատ տեսակ հարցեր, ինչպէս են՝ հոգենորականութեան խնդիրը, եկեղեցու բարեփոխութեան հարցը, երթագույնութեան իդէալները և նոյն իսկ կանանց հարցը, ժողովրդի տեսեսական և մտաւոր գաղացման պայմանները, կենսական խնդիրը, միօւթով այն բոլորը, ինչ որ զբաղեցնում էր այդ շուրջային:

Հեռու զնալու հարկաւորութիւն էլ չը կա-
հասարակութեանը լաւ ծանօթ են այն հարցերի
որոնք յարուցված են «լունթի», «կայծերի»
«գաւիթ-թէզի», «Սամուէլի», «Զալալ-շղինի»
տաղանդաւոր զրոյի միւս աշխատութիւնների մէ-
որոնցով նա ստեղծեց մի նոր աշխարհ, գործ
տալով այդ աշխարհի մէջ այնպիսի տիպեր, ին-
պէս են Վարդան, Ալան, Կարօ և այլն:
Բարձր և համակրնի գաղափարները, քաղաքա-
կան, ընկերական, կրօնական և հասարակակա-
կեանքի վերաբերեալ թարմ մտքերը, և վերջապէ-
այն ողերութիւնը, եռանդը և կենդանութիւն-
որ արտափայլվում է Բաֆֆիի իւրաքանչիւր տո-
մէջ՝ բնականաբար չէին կարող չը դրաւել ժող-
վրդի սիրտը, չէին կարող ահազին ազդեցութիւն :

գործել ժողովրդի վրա, որը ազահութեամբ կարդում էր նրա ամեն մի տողը։ Հասկանալի է ուրեմն, թէ ինչու այդ խէշալիստ գրողի ազգեցութիւնը այսքան մեծ է ոչ թէ միայն փոքր ի շատէ ուսեալ շրջաններում, այլ նոյն իսկ ժողովրդի ամենաստգէտ շրջաններում, արհեստաւորների և նոյն իսկ գիւղացիների և բանւորների մէջ, որոնց Բաֆֆի սովորեցրեց մայրենի լեզուի ընթերցանութիւնը և այդ ընթերցանութեան հետ միասին զանազան մտքեր ներշնչելով։

Ուրեմն այն հոգակը, որ ստացել է «լօենթի» և
«կայծերի» հեղինակը հայերի մէջ ուղիղ հետևանքը
է նրա գրական գործունէութեան։ Այդ գործու-
նէութիւնը հայ ժողովրդը հասկացաւ և իր համա-
կրութիւնը դեռ սրանից հինգ տարի առաջ ար-
տայայտեց տաղանդաւոր գրողին նրա յօքելեանի
առիթով։ իսկ երբ նոյն ժողովուրդը լսեց նրա
անսպասելի մահվան լուրը, նոյն իսկ խորին աշխա-
րութեան մէջ շտապեց իր վերջին համակրանքը
ցոյց տալ այն մարդու անուանը և յիշատակին-
որը ամբողջ երեսուն տարի իր բեղմնաւոր զըր-
չով ծառայեց Ժողովրդին։ Եւ ապրիլի 29-ին հան-
գուցեալի թաղման՝ թէ հայոց դպրոցը, թէ հայ-
երիտասարդութիւնը, թէ հայ կինը, թէ հայ մա-
մուլը, թէ հայ արհեստաւորը, թէ հայ բանուրը
թէ հայ վաճառականը, թէ հայ պանդուխտները
և թէ բոլոր հայոց հասարակական հիմնարկու-
թիւնները իրանց պարտքը համարեցին պսակ դնե-
մեծանուն գրողի դազաղի վրա, ունենալով նոյն
իսկ յատուկ պատղամաւորներ։

Մենք կարծում ենք, որ սխալված չենք լինլ
եթէ ասենք, որ հայ հասարակութիւնը չի բառա-
կանանայ միմիայն այդ պատկերով, և մը փոքր
ժամանակից յետոյ կը մտածէ դոնէ մի համեստ
արձան կանդնեցնելու տաղանդաւոր հեղինակի
գիրեզմանի վրա,—իսկ նրա ամուսնու և երկու
որդոց ապահովութեան և ապագայի հոգաը ամ-
բողջապէս ժողովրդի վրա է ընկնում. պ. Ալեք-
սանդր Մէլիք-Հայկազեան, ինչպէս արդէն յայտն
վեցաւ, որդեգրեց Շաֆֆիի մի որդուն, միւս որ-

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ւանձտեանցի, որ անցեալ նստին միաձայս հանութիւններ ուղարկութիւններ առաջամ ընտրվել էր՝ առաջարկութիւններ ատեն. Խրիմեան սրբապնի, որ հրաժարած է, վեր. և. Տէրվշիչեանի, Կաթական տնօսուչ կ. էֆ. Խրիմեանի, Մատ. էդարագաշեանի, Մարկոս էֆ. Ազարեկեանի, Գր. Նիկողոսեանի և պ. Գ. Քալանթարեանց որում յանձնիցցաւ ատենագրութիւնն արձան գրելու աշխատութիւնն Յանձնաժողովով մի անդամներէն վեր. և. Եազըճեան նամակաւ մը հը ա ժ ա ր ա կ ա ն ը զրկած էր (և. Եազըճեան նետիկի մեծ. Մխիթարեաններից է. երեսու սրանք ուզում են ձեռն պան պահած միաւլ).... Եարժ. Յովհ. Քահանայ Հիմնքեարագէլէնտեան Ենաւոր պատճառաւ մը չէր կրցած ներկայ գումար եռէլիման նստին:

«Նախ, առաջարկութեամբ պ. Նվկողոսեա
կարդացլեցաւ «Մ շ ա կ ի» ներկայ տարւոյ
թւոյն մէջ տալիս պ. Սարուխաննեանի «Հայի
կան տառերու հնչումն և թիւրքիոյ հայերը» ։
Կազբով յօդուածն, յորում յարգելի յօդուածա
րըն, ի միջի այլոց, առաջ կը բերէ նաև գ
հայր Այտըննեանի վկայութիւնն ի նպաստ ար

բատեան հնչման: «Ծետ այնորիկ Մարկոս էֆ. Աղաբէգեան
զկնի միոյ կարդաց պ. Գէորգ Ախմէրդեանի Վ
յեաթ-Նօվայ» վերնազրով գրքի մէջ հայկակ
առառերու հնչման մասին աւելի քան քառ
դար առաջ ըրած հետազօտութիւնը, պ. Ղ.
զայեանի «Հայկական հնչիւնների մասին»
կազմով գրքոյը (գրեթէ ամբողջապէս) և պ.
առա Տէր-Ալեքսանդրեանցի «Յիշլիսեցոց կեան

բոյ սամարն զարուաց գրել ե բ կու ժամ տ և եց Ժողովը խնդիրն ամեն տ սակէտով քննելէ յետոյ միահամուռ այն եղրակացո թեամ եկաւ, թէ արևելեամ հայոց (արարատեա հնչումը սրբոց թարգմանչաց հնչման ճիշդ ն ման լինելու ամենամեծ հաւանակ և ու թիւնն ունի թէն խնդիրը գրեթէ բոլոր պին պարզված էր և ժողովը մինչև իսկ կը խորհ իւր եղրակացութիւն արձանագրել տալ և ստոր գրել սակայն զարծեալ բարտօք դատվեցաւ վեր նական եղրակացութիւնն յետաձգել յաջորդ միանգամայն վերջին նստին:

«Ժամանակակից լեզու» յաջորդ նիստը գումարել չորեք շաբթի, ամսիս 6-ին: (Այս աեղեկութիւնը տը վաճ է «Արևելքի» մէջ ապրիլ 1888. № 1274-ի Ուրիմն Յանձնաժողովն՝ մեր այս տողերը գրամանակ արդին իր վերջին նիստը կազմած է եղբակացութիւնը կերպաւորած, որի հումքիւ արդին յայտնի է նախորդ նստի հանդամանքիւ ըստ ուսուցչու առ ծանօթացած այս եղբակացութեա

բայց դեռ չը սահմանվուի քայլութեան մեջ կողմից քանի աւելորդ չենք համարում մեր կողմից քանի զիտողութիւններ յայտնել թէ Առաջարկութեան թէ նրա դէմ եղած Առարկութիւնների մասին
Կ. Պօլսի կրթական տեսուչը հայերէն աշխատաբար լիզուի կերպաւորման մասին համառականութեաց յետոյ աւելացնում է իր «Առաջարկագիր» մէջ: «Այս յառաջդիմութեան հետ ու կայն զուղընթաց յետազիմութիւն մնալ կաց, ինչպէս ամեն հայ դրագիտաց (?) նոյնական և ձեր (Ուսումնական խորհրդոյ) ուշադրութեան չէ վրապած անշուշտ, այն է մեր նախնեաց բառին կամ արտասահմութեան աղաւաղումն,

մասամբ ուղիղ կարտաքերէին մեր լեզուին առ
ոերը» և թէ սխալ արտասանողից, որոնք «փոքը
մաս մը էին» մողար հնչումը նորաձեռվեան
կարդ անցնելով, նախ Պօլսոյ մէջ ընդհանրաց
և ապա «անտի գուրս արշաւելով թիւրքիոյ հա-
յաբնակ գաւառներն սկսած է ասպատակելոց գո-
ւառացի ազգայինք, որը ընդհանրապէս հաւատա-
րիմ աւանդապահն էին մեր նախնեաց արտասա-
նութեան, ի Պօլիս պանդիստելով, շատերն ալ ի-
րենց որդիքը Պօլսոյ հայ վարժարանաց մէջ կըր-
թել տալով, միւս կողմէ պօլսեցի վարժապետք և
վարժուհիք գաւառաց մէջ ուսուցչութիւն ընելով
իրենց (տաճկահայոց) պիտակ բարբառն ի գա-
ւառս կը ծաւալի» և վերջապէս այդ աղաւաղը
ման չնորդիւ «վիհ մեծ պիտի քացվի ընդ մէջ
թիւրքիոյ և ուռւսական Հայաստանի, Պարսկաս-
տանի և Հնդկաստանի ազգայնոց», աւելացնու-
է. «թէ ոյք են այդ աղաւաղեալ տառք, Բնչ է
դոցա նախնական հնչինն և Բնչ է եղած այժմ
ահաւասիկ ի մ (?) հետագօտութեան
առողինուոց».

արդիւնքը»:
«Այդ տառերն են Բ, Գ, Դ, Կ, Զ, Ղ, Ե,
Զ, Տ, Փ, և Աի երկբարբառը»:
Այս տառերից Բ, Գ, Դ, Կ, Պ, Զ, Տ, Զ, (Յ)
երսի մոռցած է պ. Խթիւծեան» Հնչումի խնդիր
արդէն յայտնի է մեր ընթերցողաց, այսինքն թ
պէտք է այնպէս արտասանվին, ինչպէս առան
հայր են արտասանում այժմ: Խոկ միւսների մա
սին ասում է թէ «Փ պէտք է Ֆ (ֆ) հնչել, Յ չը հը^շ
շել որպէս թանձը Հ, ինչպէս սովորութիւն է ։
զած Հարութիւն (Յարութիւն), Հաջող (յաջող), Հ-
կ (Յակ) և այն. իսկամասի Յ-ի առանձնակ

^{*)} Զը զիտենք ինչու, պ. իւթիւնեան ամենայն ինչ վերադրում է իր սեփական քննութեանց և լռում է «Մշակ» մասին:

